

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Kolstrup som ordfører.

Søren Kolstrup (EL):

Planloven, som er redskabet til at indfri de smukke mål, præciserer bl.a., at ministeren ikke skal være bovlam. Ministeren skal følge udviklingen, og han har en lang række muligheder for at gribe ind.

Det var på den baggrund, jeg stillede det spørgsmål, som er krumtappen i hele loven, nemlig at hvis man overskrider de gældende butiksstørrelsesbestemmelser, skal der foreligge en begrundelse, som ikke er en hvilken som helst begrundelse, men er i overensstemmelse med lovens intentioner og lovens bogstav.

På den baggrund har ministeren fået at vide, at den begrundelse, ministeren selv har været aktiv med at formulere, altså at opnå fleksibilitet i den administrative praksis, ikke duer. Ministeren har på intet tidspunkt i denne her debat villet reflektere over den fejl, der er begået, og så længe han ikke har gjort det, kan han selvfølgelig godt sælge varme frikadeller til hr. Jørn Jespersen, der sidder og er glad for: Nå ja, jeg har fået tilsagn fra ministeren.

Men når ministeren ikke vil erkende det, når vi ikke et skridt videre. Hvis ministeren i dag ikke vil tage ordet, men i stedet føre sindrige samtaler med trafikministeren, så er planloven jo ikke noget værd, medmindre ministeren vil se sig selv i spejlet. Det synes jeg ville være rart for at komme videre. Men hvis ministeren ikke vil det, så har jeg sandelig ikke nogen forhåbninger om, at vi, et lille grønt flertal, kunne sidde sådan og råhygge.

Vi må vel have fat i den her substans og sige: Av, min arm, der blev begået en fejl.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg er glad for resultatet af planloven, og jeg mener, at vi ud over hele landet på en god måde har administreret dette med en særlig planlægningsmæssig begrundelse.

Det, jeg har givet tilsagn om på foranledning af hr. Jørn Jespersen, og som jeg stadig væk synes kan være en god idé, er, at når der er usikkerhed hos partierne, der står bag loven, om, hvordan den er blevet administreret, hvordan den vil blive administreret og sådan noget, kan det være meget rimeligt at få det præciseret.

Det er et meget fredsommeligt forslag, hr. Jørn Jespersen har fremsat, som jeg har imødekommet. Jeg synes, at vi kan glæde os over, at

den sag herude ikke har haft de følger, man har frygtet, og ikke har dannet præcedens, og at det, der var formålet med loven, nemlig i sin tid at sikre, at der ikke blev bygget eksterne butikscentre, og at der ikke blev bygget gigantbutikker ud over landet, er blevet opfyldt.

Det er jeg overordentlig tilfreds med, men jeg synes, der kan være al mulig grund til, at vi, når vi nu har været hele landet igennem, og altså, som jeg sagde det, kun mangler 2-3 amter endnu, så alligevel sætter os ned og gør status. Det var det, jeg gerne ville gøre. Og er der behov for præcisering, så vil jeg også meget gerne give en præcisering. Men jeg vil nødig fjerne de muligheder, der er for at sige, at man ikke eksempelvis i Århus eller København, to store områder, med en særlig planlægningsmæssig begrundelse kan fravige forholdene, som de er, også i mellemstore byer som eksempelvis Silkeborg og Hillerød osv.

Der er selvfølgelig forskel på det alt efter byernes størrelse. Det har jo også i hvert fald for mig været vejledende undervejs. Med hensyn til Ørestaden er der den særlige situation, at Folketinget selv har besluttet, at der skal laves en ny bydel derude.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må anmode om mere ro i salen.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen jeg skal gerne gentage, at der ingen forskel er i forhold til det, vi har sagt hele tiden: Vi er tilhængere af Ørestaden. Vi synes sådan set, det er fint, at man får et projekt herovre. Vi synes, det er fint, at Ørestaden får en mulighed for at være en tiltrækningskraft også for dele af Sverige. Det er sådan set helt fint.

Men det, det drejer sig om, og som ministeren efter 4 år ikke kan forklare fra talerstolen endnu, er: Hvad mentes der i 1997 med »særlige planmæssige begrundelser«? Vi har spurgt, andre har spurgt, og i 4 år har diskussionen kørt. Endnu er det ikke muligt at sige, hvad det er.

Ud fra det kan jeg kun udlede den ene ting, nemlig at det er, fordi ministeren gerne vil beholde det inde i sig selv. Miljø- og energiministeren er i dag i stand til at nedlægge et veto eller lave call in, og på den måde kan det blive fra sag til sag, man afgør, hvad den særlige planmæssige årsag er.

Det synes jeg sådan set er udmærket. Men det havde været dejligt, hvis vi kunne have fået et